

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p' es correu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓN.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fòra Palma. Dins Mallorca. (3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España... (3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evità plets y questions.

SANTIFICACIÓ DES DIUMENGE.

Moltes persones piadoses han empressa sa gloriosa tasca de fé ressucita la santificació de la festa des Diumenge. ¡Bòn pensament! Ja era hora de posá remey à sa confusió que reyna dins Mallorca sobre aquest punt.

Pòden contá que per lográ tan hòn fi mos tenen à nòltros en es séu costat, mentres procuren no fé sa feyna à mitjes costures.

Una vegada compensada sa tasca, s' es mesté no deixarla de ses mans, sense tení contemplacions de cap casta fins arribá à s'enfront; maldement tròpian moltes dificultats que vence y gròsses contrarietats que combatre.

Aquestes bones persones han comensat, à fi d'arrancá aquest mal arbre, à tayarli ses petites reletes, aquelles més visibles que corren per demunt sa tèrra; y es necessari aná à cercá sa sòca principal, armarsé d'una hòna destròl ó una sèrra gròssa per rompre ses rèls més groixades, y lográ es séu hòn intent; ó sinós no haurém fet res. Per axò es que en volèm conversá d' asseguts.

Els dèu Manaments de Deu forman el còdich de lleys més antich y sublim del mon. Los séus preceptes varen essè dictats p'el mateix Creador, y son de tal naturalesa, còm à còsa feta per Aquell que no pòt errà may, qu' es séu compliment y observancia dona à n' els hòmos s'alegría y sa salut qu' ha mesté la séua vida mortal, d'una manera segura é indubitable.

Encara dirèm més: tots aquests Manaments tenen ja en part sa séua recompensa en aquesta vida, còm vos ho podría demostrá amb infinidad d' ecsemples; y un d' els preceptes més importants y que més aviat tòca aquesta recompensa d'una manera visible es sa de la Santificació de les festes porque pareix que Deu té un especial cuydado en enviá sa més segura prosperitat à tots els qui observan aquesta santificació; y no deixa pujá may à galliné à n' els

qui no l'observan. Y axò es una còsa que se pòt veure cada día dins totes ses parts del mon.

Sa santificació des Diumenge y de ses festes solemnes es un d' els tres primers Manaments d'aquesta lley de Deu; y heu de repará tots els qui ara lletgiu L'IGNORANCIA ó la escoltau lletgi, que d' els dèu Manaments, els tres primés que son els tres més principals tractan solament de lo que devèm à Deu, porque el primé mana amarli sobre totes les còses; el segon respectarli fins al punt de no anomená el séu santíssim nòm en vá, y el tercé mos ordena santificá ses festes, ó sia que d' els sèt dies de sa setmana n' hi haja un només per Ell y p' el descans del pròcsim, deixant per nòltros mateixos tots els altres sis.

Sa santificació des Diumenge la considerám nòltros còm sa institució relligiosa més antiga de la tèrra, y sa més estesa per dins tot el mon; y es motiu d'aquesta generalitat que té es degut à que es higiènica y beneficiosa, (còm totes ses institucions de sa nòstra relligió) à s' ànima y à n' es còs. Aquesta santificació es també es regoneixement més solemne de sa soberania de Deu demunt els hòmos, per Ell creats; y per aquest poderós motiu es de alta conveniència social es conservarla amb tota sa séua puresa y vigor.

Vat'aquí porque volèm que sa séua observancia se rehabilit d'una manera completa, y que sia aquesta observancia una verdadera demostració de lo que s' hòmo deu à n' es séu Creador, y del respecte que li mereix una disposició ó lley emanada directament de la séua Divina voluntat.

Una de ses còses qu' es convenient que fassèm per lográ tan sant fi es el reclamá s' ausili de totes ses Autoritats constituïdes, tant eclesiàstiques, còm militars, tant civils còm municipals, à fi de podè contá amb so séu poderós element.

Després s' es mesté diferenciá ses varies castes de feynes que s' opòsan à n' aquesta santificació; porque no sòlament s' han d' evità ses mecàniques,

sinó també ses innecessaries per contraries à n' aquesta santificació, y fins y tot modificá aquelles costums que sense essè feyna han estat y son encara causa y motiu d' entronisá el trabay en tan sants dies; y han donat lloch à que se perdés sa práctica antigament seguida d'aquesta completa santificació.

Hey ha varies castes de trabay. Un necessari que no n' podèm prescindí ni trasladá à un altre día de sa setmana; un altre que podèm ferlió amb anticipació ó posterioritat; y un altre que l' podèm evità del tot per essè merament de lujo ó d' entreteniment y completament inútil.

Aquesta darrera casta de trabay es el primé qu' hauria de desapareixe, còm es lògich, porque sa santificació des Diumenge fos un fet; més, desgraciadament, es el que més se tolera, el que més passa per maya y el que manco se tracta de evità.

Comensèm à posá uns quants ecsemples y mos entendrèm milló.

Els teatros, els circos, ses plasses de tòros, els cassinos, els reñideros de galls y moltes altres societats sòlen elegi ó preferi els diumenges per doná ses séues funcions més notables; y per lográ més concurrència y més ganancia obligan à fé feyna en diumenge à toreros, operistes, comedians, músichs, cantants, maquinistes, criats, bastaixos y altres castes de manestrals.

Ara demán jò: ¿quina necessitat hey ha d'aquestes funcions en semblant festa? ¿no es pòden elegi altres dies d'entre setmana per celebrá aquestes diversions, que ninguna utilitat donan à ningú, ans bé son molt mal sanes per s' ànima y p' es còs, filosòficament considerades?

Un pobret jornalé, qu' es diumenge dematí còbra es salari de sa séua setmana de jornals, no pòt aná à comprá un tròs de ròba per abrigá un infant séu, còsa necessaria tal vegada qu' está feta en dèu minuts y sense escandol; y un rich ha de podè pèrdre quatre hòres públicament dins un Teatro ó plassa de tòros, vejent còses que res tenen de santificació y que son del tot superflues,

¿Per què se tracta d'evità lo primé sense fé res per fé desapareixe lo segon? ¿Quin es s'objecte de fé tancá ses botigues? El que sa venta no perjudich s'assistència a ses funcions d'iglesia y a altres practiques indirectes de santificació. ¿Y ses funcions de tòros, títeres, comèdies y bregues de galls no son més fatals a n'aquesta assistència y santificació?

Dirá qualcú qu'estant destinat també aquest día a n'el descans del còs y del esperit, convé proporcioná diversions a n'el qui repòsa del trabay de tota la setmana. Nòltros no som tan rigoristes que pretenguem que el qui es cristiá pas es diumenge de plè en plè dins ses iglesies; ans al contrari s'opiniò nòstra es sa de que aquest día se dedich en primer lloch a s'alabansa qu'es deguda a Deu, y en segon a ses atencions que de nòltros reclaman els altres homos germans nòstros, particularment els parents; y per últim a s'espayament, que es la vida del nòstro esperit. Hey ha moltes castes de rebre aquest espayament d'una manera saludable a n'el nòstro còs, a sa nòstra inteligència y a n'es nòstro còr, contribuhint juntament amb ses practiques relligioses a sa santificació des Diumenge; però may pòt essè hò aquell espayament que fa torná cruèls, ó desmoralisa, ó produheix un mal a s'ànima y a n'es còs.

Posèm un altre cás. De segú que confessareu tots que en la observancia de qualsevòl lley s'ecsemples ha de partí de dedalt, perque sia de durada y profitós. Per lo mateix els qui pòden, y els qui tenen, y els qui figuran, han d'essè els primés en posá esment en cumplí aquest precepte de la lley de Deu. No s'han de contentá sòlament amb so predicá aquesta santificació des diumenge, sinós que han d'essè els de devant de tots amb so posarla en practica; abstenintsè d'obrí ses séues cases en semblants dies per doná tertulies, jòchs, balls, convits y altre casta de diversions; que serán tan innocents còm voldrán, però que no tenen res de descans ni de santificació. Han d'essè els primers que n'semblant día s'afluixen d'anà en cotxo a missa ó a ses coranthòres sense necessitat, ó a fé la rúa p'es Born y per la Rambla, perqu' els pòbres jornalés no tengan res que dí si veuen qu' els richs fan fé feyna a n'els séus dependents, d'aquella que no es necessaria. Convé també es procurá que tots aquells qu'empran entre setmana els jornalés y els manestrals, maldement aquests sían ja mèstres; no esperen a pagarlos els séus contes es diumenge dematí ó es dissapte a derrera hora; perque aquesta mala costum es causa de que ses botigues totes vèngan més amb un diumenge qu'en quatre dies d'entre setmana. Axò es consiguent; es jornalé sempre va curt y no compra fins que té doblés. Si es señó paga al mèstre a derrera hòra des dissapte ó el diumenge dematí, es mèstre no pòt pagá als

séus fadrins y jornalés fins després que ha tocat doblés, ó sia fins el mateix dematí des diumenge; y es clá qu'aquest día es quant es jornalé pòt aná a comprá unes sabates si les ha mesté, ó un tròs de ròba, ó una taleca de farina, ó qualsevòl altre còsa que sia indispensable per s'aliment y vestuari de sa séua familia.

Nòltros a Ciutat tenim es mercat posat en dissapte per causa de sa santificació des Diumenge; y els jornalés, quant hey ha mercat, no hey pòden aná a comprá res, perque ja han gastada sa setmana que cobraren sis dies abans; y tenen qu'aná a fé ses compres a n'els revenedors que sòlen vendre es diumenge a Plassa sa fruyta que compraren es día abans a n'els pagesos; y axò los còsta una carestia que los seria afluxadora si cobrassen abans des diumenge. Pagaulós es dissapte dematí y veureu còm es mercat s'animará, y desapareixerá d'allà dedins s'escòria d'els revenedós, y els jornalés no tendrán cap necessitat d'aná a Plassa ó a ses botigues es diumenge, y destinarán mes facilment aquest día a sa santificació y descans que tan necessaris son a sa séua moralitat y hònes costums.

Altres còses hey ha també qu'haurian d'essè trasladades a n'els dies fanés y que ses Autoritats haurian d'essè ses primeres en manarhó. Mos referim a ses Fires. Casi totes se celebran en diumenge. ¡Y quants son els que per aná a fira se quedan sense missa! Y no digueu que sòls sia es diumenge es día apte per sa séua celebració, perque Inca vos fará callá posantvos de manifest sa gran concurrència que tenen els séus *dijous-bòns*; ahont tal vegada compareix més gent y s'atravessan més dinés que n'qualsevòl altre fira de Mallorca.

Per últim moltes persones esperan es diumenge per trèure ses séues mudades nòves. ¿Y axò per què? Perque son els diumenges els dies destinats a fé alarde de sa séua vanidat, poder y riquesa; y les vòlen lluhí p'es Born, ó en es Teatro, ó en qualque festa de carré, que també sòlen fersè en diumenge, indegudament. Si en semblant día sòlament se cuydassen d'aná a l'Iglesia ahont hey deuen havè de concorre sense lujo, ni flòchs, ni banderetes, ni adornos, ni cap casta de compostura que crit s'atenció de sa concurrència; cap necessitat tendrian d'estrená es vestit nòu aquell día; y ses modistes, y els sastres, y els sabatés, y els capellés, y altres manestrals no haurian de fé feyna els diumenges dematí perqu' els séus parroquians ó parroquianes queden contents y pugan lluhí aquell decapvespre ó vespre es nòu vestit. Si totes ses prendes se tornassen els dissaptes hey goñarian també els oficials y oficiales de ses botigues qu'ara en lloch de descansá prestan un escés de feyna en diumenge de tres ó quatre hores, sense recompensa tal vòlta; y amb

so perjudici moltes vegades de quedarsè es dilluns sense jornal, perqu' es mèstre ó sa mestressa no han tengut temps de apareyá lo qu'han de fé.

Repetim per lo mateix lo que tenim dit abans. Sa santificació d'els Diumenges y festes de gordá es necessaria per sa bona direcció d'els pòbles y moralisació de totes ses families.

Es volé conservá en vigor sa séua practica, pública y privadament es una còsa altament civilisadora; però convé molt es comensá per establí uns hònes fonaments y no alurarsè en pòrrors-fuyes, ni contentarsè amb so desterrá els abusos petits; sinó dirigí tota sa fòrsa principal y atenció a corretgí els abusos gròssos y a llevá de la societat totes ses causes que donan ocasió y lloch a que aquests solemnes dies no se santifiquen.

Vat'aquí es camí qu'han de seguí ses hònes persònes qu'han empresa tan bona tasca. Que continúen, que no s'cansen ni fastidien, y L' IGNORANCIA los ajudarà en tot y per tot amb ses séues modestes fòrses a lográ son bòn intent.

Envant, ydò, y que no desmayen.

PEP D' AUBEÑA

UN SOMIT.

[ACABAMENT.]

Guayt y veitx uns altres hòmos richs y pòbres tots mesclats qu' uns amb sos altres s'estavan, s'estavan sempre rapant.

¿Qui son aquests? y em contesta

—Mercaders y manestrals, amos y señós —S'estiman còm si no fossen germans.

—Ara, 'vina, y aquí guayta que t'assegur que veurás una còsa devertida —

Hey veitx y em pòs a mirá y veitx una gròssa guarda a dins un camp també gran de gorans de dues cames que caminant per allà a cada passa pegavan de jonoys un bòn eselat y tenian ses rutlanes que retjavan roys de sanch.

—¡Vaja quina casta d'ases!

(vaitx clamá tot estorat;) may del mon n'havía vists.

—Cada passa que darás en veurás a forfolons

puis per totes parts n'hi ha; aquests creuen essè sabis

y son uns grans ignorants; en el mon son molts els hòmos que pateixen d'aquest mal.—

Vaitx torná doná una passa y veitx un altre forat

y en torn méu un sens fi d'hòmos dins un camp de molt de fanch bolcantse tira que tira.

S' en axecaren uns quants amb un pagat a la vista que 'l se posaren bolcant, y quant se veren tan cegos foren partits desbocats;

uns dins un avench se cayen,
altres de dalt els peñals
y amb sa fúa en que corrian
romanfan estrellats.
Vaitx preguntá aquells qui eran;
—¡Ah, fuyet méu! uns desdixats.
Aquests son tots aquells cegos
que no creuen en sos Sants,
ni en Deu, ni en Santa María,
y no xèrran més que mal
de sa nòstra Fè qu' es santa,
de mònges y capellans;
y sa causa n' es sa bèna
que bolcantsè s' han posat
que los impedeix es veure
sa llum de la Veritat.
Me apart y me pòs de press
à mirá s' altre forat
y veitx un arbre ufanós
de fruyta ben carregat.
Uns devall s' arredossavan,
altres pujavan dedalt,
y l' amo que dalt estava
los deya:—Vamos, germans,
vos encarrèch aquest arbre,
teniulí cuydado gran,
y llevaulí ses orugues,
y si té qualque animal,
y no toqueu gens de fruyta
qu' ha d' essè per qui está abaix.
—D' axò no 'n passeu cuydado,
(respongueren tots plegats:)
basta qu' estiga en mans nòstres
per conservarsè ben sá.—
Quant l' amo girá s' esquena
tots els qui estavan dedalt
cohiren tota sa fruyta
y el deixaren ben pelat.
Els d' abaix amb rabia deyan:
—¡Y per nòstros no n' hi ha?
—Qui está baix fa penitència.
—¡Vaja uns dolents majorals!
nòstros que cavám la sóca
y amb sa suhor la regám
per darli salut y vida
y aquests el vòlen matá.
—¿Qui son aquests?—No t' impòrta.
Deu heu sab, y axò es bastant;
mos diuen lo que no creuen
y lo que diuen no heu fan.
Deixèm qu' arrib la séua hòra.—
A un altre forat m' en vaitx
y vaitx veure una gran guarda
d' auveyes dins un bell plá
que tranquiles pasturavan,
los séus picaròls sonant.
Me gir y veitx que venían
dos forsarruts animals
consemblants à ses auveyes
y es posaren à fé carn.
Es pastó prest s' en va teme
y un d' els dos pogué agafá,
el matá y quant l' escorxava
va sufrí gròs desengany
perque fench un llop sauvalge
amb pell d' auveya mudat.
—Son aquests aquells mals hòmos
qu' amb sa capa de bondat
vos esplòtan y pareixen
que no fan mal à n' es pa;
però si 'ls alses sa capa
y los mires trobarás
un puñal y una pistòla
per podertè assegurá
¿T' ha agradat aquesta còva
tota plena de forats
per veure en el Mon quant passa
sense mentides ni engany?
Es ciri de sa consciència

ja es partit à cremá es blau
y es ciri de sa malícia
còm més va més llarch se fá.
¡Quin mon! Qui va diel, qui tòrt,
qui va amunt y qui va avall;
un escampa, s' altre aplega;
un té plers, s' altre trabays;
uns riuen, els altres plòran;
un dòrm, s' altre está vetlant.
Però llavò arriba un dia
que tot axò está acabat
y aquell qu' ha duyt mala vida
tot heu tròba à s' enforá.
—Sortiguèm d' aquesta còva
que del mon ja 'n tènch bastant;
menèm à casa tranquila
ahont jò tranquil puga está.—
Aquella pagesa hermosa
me dugué dins un camp ras
ahont s' hi veyá una caseta
amb un jardí al séu costat.
—Dins aquesta casa blanca
(me digué) podrás está
y amb una vida tranquila
cuydarás aquest sembrat.
Fent feyna de sòl à sòl
amb ta suhó el regarás,
y no 't eregues que si sembres
eivades, òrdís, y blats
pugues culir bona xexa;
lo que sembris culirás;
més procura sembrá xexa
y farás el pá més blanch.
—Ara jò te don les gracies
per aquest favó tan gran
que m' has fet de treurèm prònte
d' aquell lloch tan esbarriat.
—Vòls res més de L' IGNORANCIA?
—Deu de vida 't don molts àns,
salut y pau y alegría
per enseñá als ignorants.
—Amèn. Tù també procura
no sortir del solch jamay.—
Aquí me prengué els cinch òssos
y una estreta m' hi doná
diguent:—Adies, fins dissapte,
qu' à veurermè tornarás....—
Aquí m' va eridá mumpare:
—Alto qu' es sòl ja es ben alt;
prens ses eynas ben depressa
no estigues adormiscat.—
M' als de pressa y jò no creya
lo qu' havia estat somiant
perque tot me pareixia
no sòmit, la realitat.
Som partit pensa qui pensa
en sa còva d' els forats
y ara he resòlt jò compòndre
aquest malsonant romans,
perque en cap d' altri escarmintin
tots els joves mos compaïns.

FEROSTAS.

XEREMIADES.

PROCESSÓ DEL CORPUS.

L' any passat, després de vista, digue-
rem quatre paraules referents à cèrtes
còses que mos sabé greu veure, y al pù-
blich en general: y amb molt bòn desitx
mos permetèrem cridá demunt elles sa
atenció de s' encarregat d' organisar-lè,
fos qui fos, perque no tornassen succehi

semblants còses, que molt desdiuen de
una funció tan gran, tan solemne, y tan
digne de tot decoro y magestat.

Àns enrera, per falta de ses comuni-
dats relligioses, dita processó era que-
dada reduhida à un curt acompanyament,
format p' els Seminaristes, y les cinch
Parròquies: à poch à poch se va dá axam-
ples, y s' admeteren algunes associacions
amb les séues banderes, y ses figures de
los séus sants titulars y patrons: y l' any
passat s' amollá, còm solèm dí, ¡s' esco-
ta en banda! tant en banda, que tothom
que 'n volgué essè, pogué prendre can-
dela, còm si fos confrare. No parlarèm
d' els infants, carregats de flocs y ban-
deretes, y cabeyets rissats, perque duan
tota l' innocència d' els angels, y fins à
cèrt punt aquest acompanyament pòt in-
terpretarsè còm una manifestació sim-
bòlica d' els esperits puríssims que ro-
detjan el gloriós tròno del Señor. Mos
referim à n' els jovensans, y homos gra-
nats, que s' hi presentàren, y los hi dei-
xaren aná, molt indecorosament vestits,
perque alguns, y se porían contá per
dotzenes, hey anavan amb axò qu' es
diu *trage de mesclilla* de coló y molt
claret, camia estampada, y de llista,
sense mocadó ó corbata al coll, y fins y
tot amb sabates de pell blanca, y de
qualcun se pogué suposá y mitx veure
sense calcetins. Aquelles fatxes haurían
estat molt à son lloch à n' es tendido
d' una Plassa de Tòros ó fent una bauxa
à n' els Hostals nòus; però may, ni per
cap estil, d' aquella manera vestits, à sa
solemne *Processó del Corpus*.

Si axò pareix còsa pòca, que no fa al
cas, y que no impòrta posarhi esment,
no mos quedarà à nòstros més remey que
dí còm deya aquell «ells heu entenén.»

Però per si acás també nòstros, y es
públich heu entengués una miqueta que
bé podria essè, diríam, que p' es llui-
ment de tan solemne acte, y evitá sem-
blant irreverència, desitjaríam, se ten-
gués axò en conta, y no se permetés lo
que l' any passat verem, y que per podè
aná à dita processó fos condició precisa,
*vestits y calats de negre, corbata al coll
y camia blanca*.

Maná axò y ferhó cumplí no deu essè
còsa tan difícil.

* *

Es nòstro corresponsal de s' Hostalet
mos diu que dissapte passat hey hagué
dues desgraciès, perque un carro passá
per demunt un homo à sa carretera de
Inca, y una atlòta à s' horabaixa se cre-
má amb un quinqué de petròleo.

Mos diu també que el dia de Pasco de
Cincogema hey haurá s' inauguració de
ses Fiyes de la Puríssima y sa festa del
Mes de María, amb comunió general à
les 7 y mitja del matí y ofici à les deu,
amb sermó que predicará Don Jusep
Reus. El decapvespre à les cinch se
fará es Mes de María y Trisagi costeat
per ses fuyes de la Puríssima.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 24 de Maix.

PASCUA DE PENTECOSTÉS ó LA VENGUDA DEL ESPERIT SANT, STA. SUSAYNA y S. JUAN FRANCISCO DE REGIS.

(Ind. pl. en la Sèu, y bendició papal à S. Agustí.)

Coranthòres.—Acaban en Sta. Magdalena, y comensan en la iglesia d'els Desamparats, dedicades à sa Titular.

Corrèus.—En surt à les 7 per Alcudia y Barcelona; à les 8 per Ervissa y Alicante.

Efemerides.—1750. Vengueren dues tartanes d'Alger qui aportaren molts de catius cristians ab los pares redemptors. Desembarcaren y feren una solemne processó. Duya la bandera D. Nicolau Olesa, Cavaller del Habit d'Alcántara y casi tota la Noblesa tant natural com estrangera assistí à la processó. Passaren p'el Real Castell, Cort y tots els convents de monges y à les 8 de la nit entrà sa processó à la Mercè y se donà un esplèndido sopà à los catius y los cavallés los servían en taula.

Temps.—Perillan boyres.

Signes.—Es sòl en Géminis; y sa lluna en Libra.—Els nins nats avuy serán hermosos y ses nines fades.

Dilluns 25.

SANTA MARÍA MAGDALENA DE PAZZIS.

Coranthòres.—Segueixen à n'els Desamparats.

Corrèus.—A les 7 del matí sòl arribà el de València y à les 9 es de Mahó per Alcudia. A les 5 des capvespre surt es vapor per Mahó.

Efemerides.—1758. El dia del Còrpus. Va vení un xabèch y digué qu'els mòros l'havían encalsat fins à dins de la Bahía. Era una misèria. Tota la mar estava cremada de mòros. —1781. Vingué ordre de Madrid perque els milicianos s'en tornassen à ca-sèua, y la presó romangué 4 dies sense guardia.

Temps.—Segueix boyrós.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Libra.—Els nins qu'avuy naixquen serán percosos y ses nines veletes.

Dimars 26.

SANT FELIP NERI Y LA BEATA MARIANA

Coranthòres.—Acaban à n'els Desamparats, y comensan à Sant Felip Neri dedicades à son Sant Fundador.

Corrèus.—Surt à les 5 es vapor cap à Barcelona.

Efemerides.—1757. Va ploure tant qu'els torrens corregheren bé.

Temps.—Brusques.

Signes.—Es sòl en Géminis; y sa lluna en Escorpio.—Els nins nats avuy serán bons per freres y ses nines faneres.

Dimercres 27.

SANT JUAN PAPA Y MARTIR.

(Témpora.)

Coranthòres.—Segueixen à Sant Felip Neri.

Corrèus.—A les 3 arriba d'Ervissa y d'Alicant.

Efemerides.—1750. Gracies à Deu qu'avuy se va embarcar el Comandant Don Juan Restituto Antolinez de Castro. Puch assegurar que s'en va anar à grat y contento de tothom,

ménos de dos ó tres que li feyan de còlegas à Palacio ó de llepatayades. Deu fassa que no torn. Amèn. En son llòch entrà D. Gaspar de Cagisigal, Mariscal de Camp. La peste encara durava, però gracies à Deu, ja no duya tanta malícia aquí en la Ciutat. En les viles encara feya de les sèues. Deu mos ajut. Amèn.

Temps.—Segueix aygolós.

Signes.—Es sòl en Géminis; y sa lluna en Escorpio.—Els nins que neixerán avuy serán bons manestrals, y ses nines vayveres.

Dijòus 28.

SANT JUST Y SANT GERMAN BISBE.

(Se treu ànima.)

Coranthòres.—Acaban à Sant Felip Neri.

Corrèus.—A les 9 sòl arribà el de Mahó, y à les 5 des capvespre surt es de València y es d'Alcudia y Mahó.

Efemerides.—1750. Diu un escritor lo siguent: Avuy me son restituit à Ciutat à causa que la peste comensava à prendre fòrsa en Sineu. Deu mos ajut. Amèn.

S'encengué gran rendu en Mallorca entre la ciutat, pòble, Ille. Capítol, quantre els pares dominicos perqu'havían escrit à Roma contra el culte inmemorial del B. Ramon Llull y altres dictèris que digueren alguns afectos à dits dominicos, però el motiu principal fonch el no volé assistí dit convent al Tedeum que feu la Ciutat als 25 de Janer passat. Comensà la còsa à encendresse y enmaràrsse de manera que 'l populatxo, en veure frare dominico los deyan «Viva Raymundo» y los arribaren à tal data que no sortían del convent y fonch precis que la Rl. Audiència quant sortían ab lo rosari hey enviàs ministres.

Temps.—☉ Lluna plena à les 8'42 de la nit.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Sagitari.—Els nins nats avuy serán mòros de pau y ses nines atlòtes de casèua.

Divendres 29.

SANT MAXIMINO, BISBE.

(Témpora.)

Coranthòres.—Comensan en el Socós dedicades al Sant Cristó.

Efemerides.—1754. Aygo gròssa tot lo dia y tota la nit.

Temps.—Bòn temps.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Sagitari.—Els nins qu'avuy neixerán serán terribles y ses nines de llarga vida.

Dissapte 30.

SANT FERNANDO, REY D'ESPAÑA.

(Témpora, Ordres y se treu ànima.)

Coranthòres.—Segueixen en el Socós.

Corrèus.—Arriba à les 7 es de Barcelona. A mitx dia surt es de Barcelona per Alcudia.

Efemerides.—1752. El blat anava aquest dia à 10 sòus la barcella y la cullita anava molt bona, gracies à Deu. Ja segavan òrdis à la plena.

—1758. Los mòros tenían sitià el Correu de Mallorca dins el pòrt d'Andraitx.

Temps.—Bò y calent.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Capricorn. Jupiter pròp de Règulo.—Els nins qu'avuy neixerán serán fòrts y ses nines señoretas.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Per més que fasses es per demés. **SEMBLANSES.**—1. En que n'hi ha de bassones. 2. En que n'hi ha de carios tamañs. 3. En que s'inflan. 4. En qu'està coltat d'aygo.

XARADA.—Fus-té.

PREGUNTA.—Sa lletra M.

CAVILACIÓ.—Llambias.

FUGA.—Debades me dús sa jerra que tan mateix no beuré, pús si s'aygordent no cè me posaré à menjà terra.

ENDEVINAYA.—Una faca tendra.

GEROGLIFICH.

6 + X + : X. 260 X 67 1 + 3 1? **ECSEMÉ.**

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una lladriola à un avaro?
2. ¿Y un avaro à un malalt?
3. ¿Y un malalt à un tauló?
4. ¿Y un tauló à sa pasta de farina?

XARADA

Per primera en passa gent;
segona la té tothom;
y es mon tot es una festa
que cad' any dona consòl.

PREGUNTA.

¿Qu'es lo primé que fa un bòu que pastura, quant surt es Sòl?

CAVILACIÓ.

DIGRAN

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

N. C.t.l.n. m'.gr.d.
p.r.q. t. .s p.r.l. m.r.s
y s. b.q.t. d'.nf.s
y .s n.s d. r.t. p.n.d.

UNA FADRINA CASADA.

ENDEVINAYA.

Som imatge de puresa,
dins un llibre estich guardat,
quant me trèuen de ca-mèua
me matan y al Cèl m'en vaitx.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CUENTOS MALLORQUINS

D'EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes à sa llibrería de sa Viuda y fíys d' En Pere J. Gelabert, Pas d'en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de preus p' els qui en prenen molts.